Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige

Og vi vite, at alle mennesker maa omvende sig og tro paa Jesu Kristi navn og tilbede Faderen i hans navn og forbli i troen paa det samme navn indtil enden, ellers kan de ikke bli salige i Guds rike.

NR. 21 | 1. NOVEMBER 1925 | 4 AARG.

ZION.

AV REIDAR C. WARING, SALT LAKE CITY.

— —

I alle de evangeliske utdelinger har Gud anmodet sit folk om at samle sig paa ett sted og at bygge et Zion. — Bibelen fortæller os om Enoks stad, eller Zion, som blev optat til himmelen med alle de hellige som var i den. Om Abraham, som Gud utvalgte og bad ham forlate sit folk og sin slekt og gaa til et land som han skulle vise ham, og hvorledes Abraham i lydighet hertil drog til Kanans land og bosatte sig der, og om Guds løfte til Abraham, at dette skulle bli en eiendomsret for ham og hans efterkommere til evig tid. Bibelen fortæller os ogsaa om Jakob som reiste til Egypten, og om hvorledes Moses ved Guds kraft førte Israel hjem igjen til deres arveland; om hvorledes de senerehen var tat som fanger til Babylon, men igjen formedelst Guds styrelse med dem kom tilbake til deres eget land, og hvorledes de levet der til tiden kom, da de blev fordrevet iblandt folkene, indtil vi idag finner dem som et folk foruten land, som de kan kalde sit eget, foruten nationale ideer eller idealer. Vistnok har England nu garantert jøderne deres arveland som deres eget, og mange av dem har allerede bosat sig der, men de er endnu langt fra et selvstændigt folk, politisk set. Men ikke desto mindre er Palestina lovet dem av Gud som deres arveland, og historien beviser os, at Gud holder sine løfter til sit folk, hvis de holder deres løfter til ham.

Som det var med Israel i fordums dage, saaledes er det med de Siste Dages Hellige nu. Gud har befalet dem at gaa ut fra verden og samle sig i Zion og der bo som Guds folk under Guds tjeneres røst og veiledning.

Skriften gir os mange beviser paa at Gud igjen skulle opreise et folk, og at de skulle bygge ham et Zion, hvor de kunne bo og berede sig for hans andet komme. (Se Esaias 2 : 2—3, 40 : 9, 52 : 1, Joel 2 : 32, 3 : 16—17). — Indsamlingsaanden virker paa enhver som annammer Guds evangelium, og længselen efter at samles med de hellige blir tilslut saa stor hos dem, at intet offer er for stort, ingen motgang svær nok, og ingen forhaanelse eller bespottelse bitter nok til at opveie privilegiet at faa være en av de hellige i Zion.

Uttrykket navnet «hellige» er som oftest misforstaat av vore motstandere, og de haaner os og sier, vi er bespottelige, idet vi kalder os selv hellige, men til oplysning for dem som fattes, saa skal jeg faa anføre, at de Siste Dages Hellige er vort navn, eller rettere, «Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige», og at vi ved vor indlemmelse i Kristi Kirke er fuldt ut berettiget til dette navn, men at det efter dette er for os til at leve som hellige, som vi burde og skulle, saaledes at vi kan fortjene vort navn.

Vi som Siste Dages Hellige tror, at hele det amerikanske fastland er Zions land, men at centrummet, eller hovedsætet er Jackson County, Missouri, og at paa dette sted er det at Guds hus ogsaa skal bygges. Zion i disse siste tider har været paa forskjellige steder, saaledes som i Kirtland og Nauvoo og nu i Utah, men for tydeligere at forstaa dette, vil det kanske være best at forklare hvad ordet «Zion» betyr. Zion er av græsk oprindelse og er saaledes skrevet «Sion», menende antagelig «lysende» eller «skinnende», men har som «Zion» en dypere og mere omfattende mening, idet det ogsaa er navnet paa en av høierne hvorpaa Jerusalem var bygget, og blev ogsaa benyttet som betegnede byen. Zion betyder ogsaa «Kristi Kirke» eller «de rene av hjertet», og som før var henført til «Enoks stad», og til stedet hvor «Guds hus' hellige bjerg» skal være i de sidste dager, eller som tidligere anført Jackson County, Missouri. Derfor hvis

vi holder Guds bud og lever som sande Siste Dages Hellige, saa skal stedet hvor de hellige bor bli et Zion for os; men hvis vi ikke er i overensstemmelse med Guds befalinger og hans hellige prestedømme, saa vil vi ikke finde Zion, for det skal bli med os som profeten Joseph Smith sier i Paktens Bok 119 : 6, hvori han taler om tiendeloven og løfterne desangaaende, og hvad som skal komme over dem, som ikke holder denne lov: «de skal ikke finde Zions land». I det 24. og 25. kapitel i Paktens Bok læser vi ogsaa, at Gud sier til Joseph Smith, at dersom han vil gi alle sine evner og hvis han er trofast og altid vil vandre paa den rette vei, saa skal han faa en arv i Zion, med andre ord, faa del med de hellige. Dette var git til os likesaameget som til profeten, og hvis dette var nødvendig for ham, hvor kan da vi vente at faa vor arvedel i Zion uten at opfylde Guds bud.

Mange har forladt sit hjemland og kommet til Zion med forfængelige haap og er blit skuffet, idet de ikke fandt Zion efter deres begrep og tapte saaledes sin retmæssige arvedel, som sølv og guld ikke kunne kjøpe, men som kun kan erholdes fra Gud, og bestaar i en stille tilfreds overbevisning om sandheten, og en villighet til at dele ondt og godt med Guds folk. Skriften fortæller os, at vi skal faa seirens krone ved enden av løpet, og at kun de faar den, som holder ut til enden, saa betingelserne for vor velsignelse i og med Zion beror paa os selv og hvorvidt vi er villige til at gjøre vort til for at opbygge den og være forkjæmpere for den og dens sak. La os som Siste Dages Hellige være opriktige og søke først Guds rike og hans retfærdighet og kaste vor lod med de hellige i Zion, og la os ikke være som de Kristus omtaler, idet han sier: «de har øren og hører ikke og de har øine og ser ikke», ti disse skal ikke ha en arvedel med Guds folk i Zion.

Vi som et folk tror ogsaa, at førend Kristi andet og herlige komme skal det ganske Israel samles, og Zion beredes til at motta kongernes konge og herrernes herre, og salig er da hver den, som gjennem tro og lydighet har erhvervet sig en plass i hans rike.

Herlige Zion! Herlig at skue du er,
op mot det høie tindrer dit tempelspir der,
Lad mig faa dvæle salig med helliges hær.

Evige sandhet: «Herren har talet igjen»
nu til sit folk, og oprettet er pakten med dem,
Zion skal vorde Guds og de helliges hjem.

O, Zions datter fryd dig, kun syng og vær glad,
ti se din fader skjermer dig jo fra alt hat
og fra al trængsel. Fryd dig, kun syng og vær glad!

Zion, o Zion, bjergene trindt dig staar vakt.
Gud din forbarmer holder sin haand over dig,
og han lover «frelse, kun holder min pakt».

Zion skal vorde Guds og de helliges hjem,
naar selv han kommer, tar sit septer blandt dem.
Fred er oprettet, Israel samlet er hjem.

Maatte vi alle se nødvendigheten av at leve som vi skulle, saa at vi maa være værdige til at opnaa vor arveret med de rene av hjertet naar han kommer.

HØSTKONFERANSEN I TRONDHJEM

aapnedes lørdag 10. oktober kl. 7 aften med et prestedømsmøte under præsidium av misjonspræsident A. Richard Peterson og blev ledet av konferansepræsident Karl Jensen, hvor de 3 første vers av salmen: «Atter kraftig saltes jorden» blev avsunget. Bøn av broder Kristian Bakken. — Fortsattes med de 2 siste vers av ovenfor nævnte salme. — Navnene oproptes og rapporten fra foregaaende møte blev oplæst og vedtat. — Følgende av prestedømmet var tilstede: 2 høiprester, 10 ældster og 1 prest. — Ældste Olaf Vogeler fra Narviks gren frembragte hilsen fra søskende dersteds og ældste Harald Eriksen bar sit vidnesbyrd. — Konferansepræsidenten var glad for at se saa mange tilstede og fremholdt, at enhver der holdt prestedømmet maatte visdomsordet ubetinget respekteres. — Misjonspræsidenten talte indtrængende om at søke det gode og forklarte hvorledes de Siste Dages Hellige skulle

leve sin religion. — Forstander J. Leland Anderson rettet en del spørsmaal til misjonspræsidenten, som denne besvarte. — Til slutning blev salmen: «O du Zion i vest» avsunget. — Taksigelse av J. Leland Anderson.

Søndagskonferansen begyndte søndag formiddag kl. 10½ under præsidium av misjonspræsident A. Richard Peterson og ledet av konferansepræsident Karl Jensen og aapnedes med salmen: «I vort elskte Deseret». — Bøn av ældste Harald Eriksen. — Fortsattes med salmen: «O, Herre, jeg med ydmygt sind». — Sakramentverset blev derefter oplæst av forsamlingen og nadveren blev administrert av brødrene John Øien og Paul Helberg. — Korlæsningen i Math. 20 : 26—28 blev ledet av broder Bergsvein Aspen. — Konferansepræsidenten ønsket forsamlingen velkommen og uttalte sin glæde over at saa mange var fremmødt. — Et utmerket program blev utført av barnene, likesom ældste Harald Eriksen talte opmuntrende til barnene og var fornøiet over at være tilstede ved denne konferanse. — Ældste Olaf Vogeler talte om søndagsskolens arbeide og den misjon som enhver av lærerne utfører. — Misjonspræsidenten uttalte sin glæde for barnenes interesse i søndagsskolen og gav gode raad og formaninger til forældrene, samt deres plikter overfor sine barn. — Møtet sluttet med salmen: «Gjør hvad er ret». — Taksigelse av ældste Charley Petersen.

Medlemsmøte avholdtes søndag middag kl. 1 under præsidium av misjonspræsident A. Richard Peterson og ledet av konferansepræsident Karl Jensen og aapnedes med salmen: «Vi glædes og frydes». — Bøn av forstander J. Leland Anderson. — Fortsattes med salmen: «Kom Hellige». Forstanderen foreslog kirkens generalautoriteter opholdt i vor tro og bøn, hvilket vedtoges. — Derefter bar brødrene Bernt Rindal, John Øien, Kristian Bakken og forstander J. Leland Anderson sine vidnesbyrd. — Til avveksling blev salmen: «Skal vi svikte vore pakter» avsunget. — Misjonspræsidenten opmuntret søskende til fortsat arbeide for Guds verks forfremmelse og gav flere gode

raad og formaninger til efterlevelse. — Møtet sluttedes med salmen: «Nærmere Gud til dig». — Taksigelse av broder Paul Helberg.

Aftenmøte avholdtes kl. 7 under præsidium av misjonspræsident A. Richard Peterson og ledet av konferansepræsident Karl Jensen og aapnedes med avsyngelse av salmen: «Guds aand som en ild». — Bøn av broder John Øien. — Fortsattes med salmen: «Hvilken smuk og yndig morgen». — Ældste Harald Eriksen fremstod og omtalte kirkens organisasjon og de første principer i evangeliet. — Sangkoret sang til avveksling: «Vildledte sjæl som gaar». — Derefter talte misjonspræsidenten om evangeliets gjengivelse i de siste dager. — Til slutning sang koret salmen: «Hav tak for profeten». — Taksigelse av konferansepræsidenten. — Forsamlingen utgjorde ca. 100.

Misjonærmøte avholdtes mandag 12. oktober kl. 11 formiddag under præsidium og ledelse av misjonspræsident A. Richard Peterson og aapnedes med salmen: «Kom alle I Guds mænd». — Bøn av ældste Olaf Vogeler. — Følgende misjonærer var tilstede: ældsterne Olaf Vogeler, J. Leland Anderson, Charley Petersen, Harald Eriksen og konferansepræsident Karl Jensen og disse bar sine vidnesbyrd om evangeliets sandheter. — Misjonspræsidenten gav til slutning misjonærerne gode raad og formaninger i arbeidet. — Salmen: «O sig hvad er sandhet» blev avsunget og taksigelse av ældste Charley Petersen.

Grenskonferanse avholdtes mandag 12. okt. kl. 8 aften under præsidium av misjonspræsident A. Richard Peterson og ledet av forstander J. Leland Anderson og aapnedes med salmen: «Morgenrødens straaler bryder». — Bøn av ældste Olaf Vogeler. — Fortsattes med salmen: «Min Gud er mit lys». — Konferansepræsident Karl Jensen foreslog grenens forskjellige organisasjoners bestyrelser til opholdelse i vor tro og bøn, hvilket blev vedtat. — Derefter avla broder Paul Helberg rapport over søndagsskolens arbeide, søster Petra Røkke for kvindeforeningen, broder

John Øien for ungdomsforeningen, broder Sverre Kristiansen for sangkoret og forstander J. Leland Anderson gav rapport over Trondhjems grens virksomhet, likesom han takket søskende for den tid han hadde været i grenen, da han nu skulle overflyttes til Bergens konferanse, og gav gode raad og formaninger. — Til avveksling sang koret salmen: «La ei dit hjerte tvile». — Den nye forstander for grenen ældste Harald Eriksen ønsket at Trondhjems gren maatte gaa fremad i det samme spor som ældste J. Leland Anderson hadde ledet den og at Guds velsignelse maatte hvile over den. — Misjonspræsidenten takket de forskjellige bestyrelser for det utførte arbeide i grenen og opmuntret søskende til at være tro til de pakter de hadde annammet. — Møtet sluttedes med salmen: «Hvilken smuk og yndig morgen». — Taksigelse av ældste Charley Petersen.

Tirsdag 13. oktober kl. 8 aften hadde den kvindelige hjælpeforening arrangeret en meget hyggelig fest som avslutning paa konferansen og likeledes for ældste J. Leland Anderson, der nu er overflyttet til Bergens konferanse. Festen lededes av konferansepræsident Karl Jensen. Et utmerket godt program bestaaende av sang, deklamasjon og oplæsning blev utført, likesom bevertningen av chokolade og kake smakte fortræffelig. — Efterpaa overrakte konferansepræsidenten ældste J. Leland Anderson en mindegave fra grenen, hvorfor han takket. — Søster Aslaug Sørensen overbragte en hilsen fra Narviks grens kvindeforening. — Festen avsluttedes med salmen: «Vaagn op, hør røsten lyder». — Taksigelse av ældste Olaf Vogeler.

Haldis Andersen, sekretær.

Der er kun en slags kjærlighet her i verden der ikke blir gjengjældt — egenkjærlighet.

— —

Meninger er oftest mere fremsat for at tilfredsstille en person, end at gavne ham.

TRO MOT SANDHETEN.

AV WILLIAM A. MORTON, FRA «JUV. INSTRUCTOR».

«Mere nu end før vi vil kjæmpe og stride
Tro staa til Herren, om end vi maa lide.
Kjæmpe os frem, opnaa et hjem —
Hos Gud vor Fader, til evig tid.»

Familien Wilson var forsamlet i dagligstuen i deres komfortable hjem for at tilbringe aftenen sammen, hvad der var blit kjendt i hjemmet som «Hjemmets aften». De hadde sunget sangen: «Skal vi svikte vore pakter», og Jack, den tolvaarige søn som netop den foregaaende søndag var blit ordineret til diakon, hadde opsendt bønnen. For de smaa barn hadde fru Wilson læst en interessant fortælling fra «Juvenile Instructor», og nu var det farens tur til at ta del i programmet.

«Den sang vi sang i aften,» sa hr. Wilson, «minder mig om en ung pike som annammet evangeliet i London for mange aar siden. Hendes forældre var velstaaende folk, faren hadde tidligere været en kjøbmand, men han hadde nu trukket sig tilbake fra forretningslivet.

En eftermiddag kom en mormonmisjonær til deres hjem og leverte dem to evangeliske skrifter. En uke senere kom han igjen. Han blev invitert at komme ind av faren til den unge pike jeg taler om, som, efterat ha stillet ham nogen spørsmaal, kaldte ham for en bedrager, en ulv i faareklær, og jaget ham ut av huset. Da misjonæren hadde gaat, sa den unge pike som var ca. tyve aar gammel til sin far:

«Far, det ser ut til mig som om din handlemaate var meget ukristelig. Mormonmisjonæren opførte sig meget mere lik en sand Kristi discipel, end hvad du gjorde. Jeg tror ikke du vet noget om «Mormonerne» eller deres religion.» — «Og tør jeg spørge, hvad vet du om dem?» sa faren sint. — «Jeg vet at de lærdommer de lærer er sandhet,» svarte den unge kvinde. «Jeg har læst de skrifter de efterlot os; jeg har sammenlignet dem med evangeliet som Jesus og hans apostle lærte, og dersom de siste lærte den sande frelsens plan, saa lærer «Mormonerne» den ogsaa.»

— «Vi vil ikke tale mere herom nu,» sa faren og han vendte sig og gik ut av værelset.

Den næste søndag aften kom en fremmed til møtet hos de hellige — nemlig den unge kvinde som jeg fortæller om. Hun besøkte regelmæssig deres møter i tre maaneder. En søndag aften da ældsterne og de hellige var forsamlet i et møte, blev døren aapnet og en mand kom ind. Han var hvit i ansiktet og skalv av sindsbevægelse. Det var den unge dames far. Han henvendte sig til datteren og befalte hende i en bydende tone at følge med ham. Den unge kvinde der blev saa fryktelig ydmyget reiste sig og fulgte faren ut av værelset. Neppe et ord var sagt paa veien, men da de kom hjem blev faren rasende og kaldte «Mormonerne» med de styggeste navne, og sa til datteren, at dersom hun besøkte et «mormon»-møte til, ville han jage hende ut av hjemmet, og ikke bare det, men han ville ikke kjendes ved hende og ville gjøre hende arveløs.

Den unge kvinde prøvet at forklare sig for faren, men han ville ikke høre paa hende. Da reiste hun sig op og og sa: «Far, jeg vil forene mig med Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige om det end skal koste mig mit liv. Jeg elsker sandheten mere end noget andet i verden. Mormonismen er sandhet og for den er jeg rede til at bringe ethvert offer.»

Da hun fik valget mellem et godt hjem og en arv og den nyfundne tro, valgte hun det siste. Denne beslutning kostet hende tapet av et godt hjem og en fordelagtig fremtid ogsaa. Efterat være kastet ut av huset av sin sinte far, blev hun tat ind av en familie blandt de hellige. Hun fik en plass som tjenestepike, sparte hvad hun tjente og emigrerte to aar senere til Utah. Tre aar derefter blev hun gift og er nu mor til syv kjække barn, hvorav en blev ordineret til diakon siste søndag.»

Da hørtes en sakte hulken, moren graat. Barna saa paa hinanden i forbauselse, og saa utbrøt de: «Aa, den unge kvinde er mor.» De løp bort til hende, slynget deres arme om hendes hals og næsten kvalte hende med deres kys. Jack uttrykte de følelser der var i alles hjerter da han sa: «Tak Gud for en saadan sand, ædel mor!»

GUDS VIDNESBYRD.

OVERSAT FRA «JUVENILE INSTRUCTOR» AV ÆLDSTE OLE HANSEN.

De siste jordskjælvuroligheter i Montana, Wyoming, Idaho, Washington og Californien skulle være en lekse til os alle. — Nogle aar siden sa Herren, at jorden skulle rave frem og tilbake som en drukken mand, og at jordskjælv skulle drønne i jordens inderste «og mennesker skal falde paa sit ansigt og ikke være istand til at staa.»

Vi har hat gjennem disse 25 aar ikke mindre end 19 store utbrytninger av jordskjælv. Alle dele av verden har været besøkt. De forenede stater, Japan, Kina, Italien, Sicilien og Jamaica. Dette er Herrens vidnesbyrd til verden.

Dette er Guds eget vidnesbyrd som bekræfter sandheten av den profetiske gave som var skjænket Joseph Smith som profeterte, at disse ting ville komme efter ældsternes vidnesbyrd.

Følgende tal er samlet av The assosiated press: San Francisko 18. april 1906: 425 mennesker dræpt, værdien av ødelagte eiendomme 350 000 000 dollars, 264 000 personer husvilde. — Japan nær Tokio og Yokohama 1. september 1923: 192 000 døde og bortkomne, 102 000 saarede, 580 000 hjem ødelagte. — Kingston, Jamaica 14. jan. 1907: 1 100 dræpt, skaden anslaaes til en sum av 25 000 000 dollar. — Sicilien og Calabria 28. december 1908: 76 485 dræpt, 1 100 000 husvilde. Mellem-Italien 13. januar 1915: 19 978 dræpte, Avezzano ødelagt. — Kina 16. december 1920: 200 000 dræpte og ti byer ødelagte.

Disse er Guds egne vidnesbyrd for at alvorliggjøre det faktum, «at tiden er snart forhaanden». Det er Guds advarende røst til sine barn, at de skal være alvorlige, aarvaakne, ydmyge i bøn og iklædt den kjærlighet som er opavlet formedelst Jesu Kristi evangelium og saaledes være beredt til at vente vor Herres komme, hvilket profeterne har talt om fra verdens begyndelse.

LUK I DIN EGEN HAVE.

AV JOSEPH S. PEERY I «IMPR. ERA».

I en tale om omvendelse, sa præsident Brigham Young: «Luk i eders egne haver, og lat din næstes have være i fred. Hvis du benytter din tid til din egen luking, vil du ikke ha nogen tid til at luke i din næstes have.»

Naar dagen er omme la os overveie dette: «Har jeg git mig hen til vrede eller daarlige følelser, talt om nogen, eller bedrøvet aanden paa nogen maate? Hvis saa er, ber jeg Gud tilgi mig og at skjænke mig styrke til at gjøre bedre imorgen.»

Naar en person roser andre, roser han sig selv, ti enhver liker at høre noget godt og liker de som frembærer gode nyheter. Naar en person baktaler andre, skader han sig selv, for de som lytter til ham vil tænke: «Nu vil du gaa hen og angripe os.»

Det tilkommer ikke mig at sætte mig op som dommer mot min næste. Det er for mig at prøve at overkomme mine egne feiler, og la min næste i fred. Jeg har en livsgjerning, ja nok til at gjøre i at overkomme mine egne svakheter og har ingen tid tilovers til at haane min næstes feiler.

Et slaaende motto lyder saaledes: «Se efter det beste hos enhver person du møter». Min far, David Harold Peery fra Ogden ,pleiet at si til sine sønner: «Snak ikke om nogen. Tal om solen, maanen og stjernerne.»

Ivan Panin, en russisk filosof, sa: «Fortæl mig kun godt om min næste. Det daarlige vil jeg snart nok finde ut selv.»

Ethvert menneskes Zion er hans hjertes størrelse, og nogen har en større klump end andre.

— —

er begyndelsen til al retfærdighet.

Mennesket er underkastet det han frykter. Frykt for Gud

PRAL IKKE.

AV JOSEPH S. PEERY, FRA «IMP. ERA».

Cornelius Vanderbilts motto var: «Ikke fortæl nogen hvad du skal gjøre førend det er utført; da vil ingen spørge dig.»

Vi er omgit av ond indflytelse, der prøver at fælde og ødelægge os. Vor pralen blir hørt og vor stolthet blir set. Naar vi tror vi er sterke, er vi svake. I vor stolthet søker vi ikke den guddommelige hjælp. Vi føler vi kan klare os uten den. Vi praler av hvad vi har utført og hvad vi skal gjøre.

Da gjentar den gamle historie sig. De andre makter angriper os — ulykke følger. Vi blir ydmyget og nedslaat til jorden og vi lærer den lekse, at av os selv er vi intet.

Vi skulle lære, at vi er helt avhængig av den Almæktige, at vor styrke og lykke kommer ved at være ydmyg og lydig. Præsident Lincoln lærte denne lekse og hans ledende tanke var: «Dersom Gud er med mig, kan jeg ikke feile.»

Herrens ord til os er: «Dersom et menneske roser sig av sin egen styrke og ringeakter Guds raad og følger sin egen viljes og forfængelige begjærlighets tilskyndelser, maa han dog falde og paadra sig den retfærdige Guds straf». (Paktens Bok 3 : 4).

DØDSFALD.

Tirsdag 20. oktober avgik Hans Lauritz Andersen ved døden efter et længere tids sykeleie 74 ar gammel. Begravelsen foregik fra Grefsen gravlund lørdag 24. oktober.

— — —

Ingvald Olsen avgik ved døden torsdag morgen kl. 2 efter 4 dages sykeleie av tæring. Begravelsen foregik tirsdag 27. oktober kl. 2, og blev ledet av misjonspræsident A. Richard Peterson.

Det er meget lettere at tilgi de som har skadet os, end de vi har skadet.

DEN NORSKE MISJON.

OSLO GREN.

Tirsdag 6. oktober kl. 8 aften hadde den kvindelige hjælpeforening arrangert en konferanse- samt avskedsfest for ældste Ole Hansen, der nu efter sin fuldførte misjon skulle reise hjem til Zion. Der blev utført et godt program bestaaende av sang og musik samt solosang. Efterat chokoladen var servert blev ældste Ole Hansen overrakt en erindringsgave av sølv, hvorfor han takket og bar for siste gang i denne misjon sit kraftige vidnesbyrd om evangeliets dyrebare sandheter. — Han avreiste med dampskibet «Fredrik VIII» fredag 9. oktober og ledsagedes paa bryggen av endel søskende og misjonærer.

— — —

Daab. Onsdag 7. oktober kl. 5 eftermiddag blev Sverre A. Kristiansen og Eva Mabel Giertsen indlemmet i kirken ved daab. — Daabshandlingen utførtes av misjonspræsident A. Richard Peterson og haandspaalæggelsen av ældsterne Ole Hansen og John Dalsbø.

BERGENS GREN.

Fredag 9. oktober blev følgende døpt: Else Berly Karelsen og Charley Bertram Strøm. Daabshandlingen blev utført av konferansepræsident Oluf K. Karlsen og haandspaalæggelsen av konferansepræsidenten og forstander Frans Olsen.

TRONDHJEMS GREN.

Daab. Lørdag 10. oktober blev Marie B. Andersen indlemmet i kirken ved daab. Daabshandlingen utførtes av ældste Charley Petersen og haandspaalæggelsen av forstander J. Leland Anderson.

BARNAS AVDELING

KRISTI LIV.

En beretning for barn av ældste William A. Morton.

Oversat fra engelsk ved Borghild Nielsen.

---

21. *Farisæeren og tolderen. — Gud hører den ydmyges bøn.*

Jesus bad ofte og hans himmelske Fader hørte og besvarte hans bønner. Du husker den bøn han lærte sine disciples. En dag fortalte han dem en historie saa de kunne vite hvorledes de skulle bede. Han sa, at to mænd gik til templet for at bede. Den ene var en farisæer og den anden en tolder. Farisæeren stod op og sa: «Fader, jeg takker dig at jeg ikke er som andre mennesker, eller som denne tolder. Jeg holder dine befalinger.» — Tolderen bad ikke saaledes. Han stod langt borte, og turde ikke opløfte sine øine mot himmelen, men strøk sig over brystet med sin haand — hvilket beviste, at han var bedrøvet over sine synder — og sa: «Gud, vær mig arme synder naadig.»

Farisæeren roste sig av sin godhet, men tolderen bad bare Gud om at tilgi ham. Nu hvilke av disse to mænd synes du bad best? Herren sa, at det var tolderen, for Gud hører ikke de stoltes bønner, men han lytter til og besvarer deres bønner som er ydmyge.

Den Herre Jesus har fortalt os, at Gud vil gi os hvad vi beder om, naar vi beder til ham, hvis vi ikke beder om ting der ikke ville være til vort gode. Disse er Kristi ord: «Bed og I skal faa, søk og I skal finde, bank paa og der skal oplates for eder.» Han mente hermed, at dersom du beder Gud om hans guddommelige hjælp, vil han gi dig den hjælp du behøver. Hvis du søker for at finde Guds vilje, hvilket han ønsker du skal, vil han lære dig den at kjende, hvis du beder ham om at hjælpe dig at forstaa hans ord, vil han velsigne dig med sin Helligaand, og da vil du forstaa sandheten og sandheten vil gjøre dig lykkelig.

Jesus sa: «Hvis en søn ber sin far om brød, vil han da

gi ham en sten, eller om han bad om fisk, ville han gi ham en slange?» Nei, du vet det vilde han ikke. Og hvis menneskene, der ikke er gode, vil gi sine barn gode gaver, hvor meget mere vil da ikke din Himmelske Fader gi dem gode gaver som ber ham derom? Gud elsker at høre smaa barn bede, og glæder sig over at velsigne dem. Du kan bede til ham til alle tider og paa alle steder. Du kan ogsaa bede til ham i dit hjerte, uten at bruke ord. Men naar du beder, maa du bede i Jesu navn, for han er Guds Søn. (Forts.)

LYKKENS HEMMELIGHET.

— —

Doris sat ute paa verandaen og lyttet til en fugls sang, da moren ropte paa hende. «Nu skal jeg komme mor,» sa hun og løp ind for at høre hvad moren ville. «Jeg vil bare du skal gaa til fru Smith med dette smør,» sa moren. Doris tok paa sig hatten og løp avsted, glad over at gjøre hvad moren bad hende om.

Fru Smith var en venlig, gammel dame som bodde næsten en halv mil utenfor byen, men Doris trasket avsted uten at bry sig om veien. Mens hun gik bortover veien, fik hun se nogen vakre blomster paa et jorde like ved veien. Hun plukket en buket og skyndte sig avsted. Da hun kom til fru Smith gav hun hende blomstene og smørret og hun fandt ut at hun bare hadde været tyve minutter paa veien. «Mange tak for blomsterne og smørret,» sa den venlige gamle dame. «Vil du ikke sitte og hvile dig litt?» «Nei tak,» svarte Doris, «jeg maa skynde mig hjem.» Derefter sprang hun avsted og nynnet paa en munter melodi.

Fru Smith stod og saa efter hende til hun var ute avsyne og hun smilte, ti hun viste at Doris altid prøvet at gjøre andre lykkelige og hendes løn var lykke.

11 aar. *Lucy Hodgson,* Teton, Idaho.

KRISTI FRELSE.

Jeg føler i hjertet en inderlig trang,
at vidne om ham som paa korstræet hang.
Han led for os alle, for dig og for mig,
blot for at han ville os drage til sig.

O, tænk vi er elsket, du søster og bror,
med kjærlighet, den største som findes paa jord.
Betrakt dog hans kjærlige, lidende blik,
da han for os alle i døden indgik.

Men denne hans kjærlighet aktes ei paa,
av dem som der ute i verden nu gaa.
Til dem nu ut av hjertet jeg rope nu vil:
O, skynd dig til Jesus, din sjæl staar paa spil!

O, tænk, han dig elsker, du frelse kan faa,
om du ei blir frelst, du ei, himlen kan naa!
Betænk, at du har en udødelig sjæl,
o, skynd dig at fly til dit livs kildevæld.

ANFIN KNUTSØN.

Spørsmaalet gjælder ikke bare dyktigheten i at vinde sig venner, men heller den plet hvorpaa vi danner dem.

— —

Nogen mænd er fødte tænkere, andre fuldfører tænkningen, mens atter andre faar al tænkning skjøvet over paa dem.

INDHOLD: Zion. — Høstkonferansen i Trondhjem. — Tro mot sandheten. — Guds vidnesbyrd. — Luk i din egen have. — Pral ikke. — Dødsfald. — Den norske misjon. — Barnas avdeling. — Kristi frelse.

Utgit og forlagt av A. RICHARD PETERSON, Osterhausgt. 27, Oslo.
Otto Stenersens boktrykkeri, Oslo.